

זמנה⁽¹⁴⁾ של מערכת לחם הפנים **לפורקה** ולסלק הבזיכין – **כמאן דפריקא דמיא**, ואם אבדו לאחר שהגיע זמנה, נאמר שהוקבעו כבר ונפסלו, **קא משמע לן שרק** בשעת סילוק הבזיכין הוקבעו.

מתניתין:

נאמר בתורה בפרשת צו "ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי פיגול הוא לא ירצה, המקריב אותו לא יחשב לו, פיגול יהיה" [ויקרא ז]. ואמרו בתורת כהנים [וכן הוא בזבחים כט א], אין כוונת הפסוק לומר שאם אכל מן הזבח ביום השלישי נעשה הוא פגול, שהרי נאמר "המקריב אותו" ובהכרח שכבר בעת ההקרבה נפגל ולא ביום השלישי. אלא פסוק זה עוסק בכהן שחשב בעת עשיית אחת מעבודות הזבח לאכול ממנו חוץ לזמן אכילתו [ובשלמים שדינם להיות נאכלים לשני ימים ולילה, היינו יום השלישי], שמחמת כן נעשה פגול. וממה שכפלה תורה שתי אכילות באומרה "ואם האכל יאכל" דרשו, שהמחשבה מפגלת בין באכילת אדם [ובמנחה היינו שיריים], ובין באכילת מזבח [ובמנחה היינו קומץ או לבונה המיועדות להקטרה], שבכל אלו אם חישב שאותה אכילה תהיה חוץ לזמנה, הרי זה פגול, והאוכל ממנו ענוש כרת.

ובמה שכפלה תורה דין זה פעם נוספת

בפרשת קדושים באומרה "ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירצה. ואוכליו עונו ישא" [ויקרא יט] דרשו, מאחר ואינו ענין למחשבת חוץ לזמנו האמורה כבר בפרשת צו, תניהו ענין למחשבת חוץ למקומו. והיינו, שאף מחשבת אכילה או הקטרה חוץ למקומו המיועד לאכילה או הקטרה פוסלת את הזבח. אלא, שאין האוכל ממנו ענוש כרת כי נתמעט מן הכתוב בפרשת צו "והנפש האוכלת ממנו עונה תשא" שדווקא האוכל "ממנו" דהיינו הנפסל מחמת מחשבת חוץ לזמנו ענוש כרת, ואין האוכל מהנפסל מחמת חוץ למקומו ענוש כרת. ואת האמור בפרשת שמיני "ואוכליו עונו ישא" דרשו לחיוב כרת על האוכל מזבח הנותר לאחר זמן אכילתו.

ומאחר והוקשה המנחה לחטאת דרשו בזה, מה זבח נפסל במחשבה אף המנחה כן.

הקומץ את המנחה וחישב בעת הקמיצה על מנת **לאכול שיריה** המיועדים לאכילת אדם **בחוץ לעזרה, או על מנת לאכול אפילו כזית משיירה בחוץ**. וכן אם חישב **להקטיר את קומצה** דהיינו אכילת מזבח **בחוץ או אם חישב להקטיר כזית מקומצה בחוץ, או שחישב להקטיר לבונתה בחוץ** – **פסול**, שמחשבת חוץ למקומו פוסלת, **ואין בו חיוב כרת אם אכלו**.

הקומץ את המנחה על מנת **לאכול שיריה** **למחר** דהיינו מחשבת חוץ לזמנו, שהמנחה

להקריבם גם בבוקר, ואם כן שיחשב הגיעה זמנה מן הבוקר. ומתוך שאף אמנם שזמן הקרבת לחם הפנים היא בדיעבד מן הבוקר, אולם יש תנאי שהלחם יעמוד על השלחן שבוע

14. רש"י מפרש הגיעה זמנה שכבר הוקרבו המוספין. והקשה **המקדש דוד** הרי דין זה שזמן הבזיכים הוא אחר המוספים הוא רק לכתחילה, ובדיעבד כל היום כשר להקרבת הבזיכין ויכול